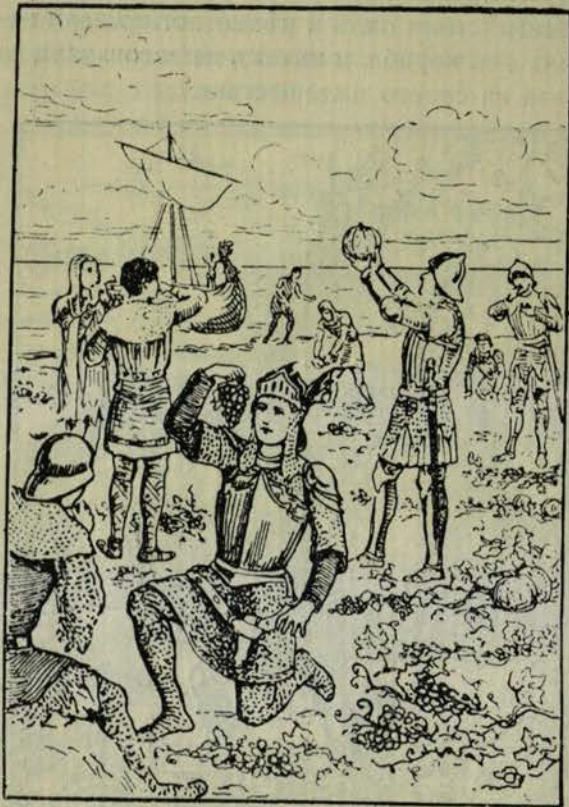

всѣкакъв видъ. Едвамъ вѣрвали на очитѣ си, като гледали тази прѣлѣстителна картина и отначало даже се страхували да не е това сънъ. Щомъ корабътъ ударилъ о пѣсѣка, тѣ наскочили единъ прѣзъ другъ на брѣга и се нахвърлили върху гроздоветѣ и пѣпешитѣ, които растѣли на голѣми, прѣплетени влѣкове. Лакомо тѣ грабѣли сладкитѣ плодове, за да вкусятъ отъ всѣки.

И макаръ че стояли тѣ дълго на тоя островъ и яли много, пакъ не се забѣлѣзвало отъ кждѣ сж кжсали: овошкитѣ си оставали все тѣй отрупани, както и въ пѣрвата минута. Защото цѣлиятъ островъ билъ една грамада отъ плодове и по тази причина се наричалъ Омагьосаниятъ Островъ на Плодоветѣ.

Три дни се изминали, а борцитѣ още се бавѣли и се тѣпчели съсъ всѣкакви сладки плодове. Най-сетнѣ това излишно ядене разпалило лошитѣ имъ страсти. Тѣ се нахвърлили свирѣпо единъ върху другъ, и хора, които по-напрѣдъ сж биле най-добри другари и най-благии приятели, сега се гледали съ ожесточение. Захванали да се каратъ, а сетнѣ и да се биятъ.

Мелдунъ, който билъ умѣренъ и ядѣлъ помалко, защото се страхувалъ отъ лоши послѣдствия, съ ужасъ видѣлъ до кждѣ сж достигнали другаритѣ му. Сърдцето му се свило отъ страхъ и отъ болка. Смѣло се хвърлилъ той между биещитѣ се и имъ извикалъ да си спомнятъ защо сж трѣгнали, именно — да отмжстятъ за смъртъта на баща му — и най-сетнѣ сполучилъ да ги раздѣли на страни.

Но прѣди да спратъ ударитѣ, мнозина рицари паднали мъртви на брѣга. Другитѣ послѣдвали Мелдуна на кораба, но тѣ били една малка частъ отъ всичкитѣ, които трѣгнали отначало. Съ тжга въ сърдцата тѣ насѣдали въ кораба и още веднажъ се впуснали по водитѣ на широкия океанъ, влачени, безъ да знаятъ накждѣ. Притиснати на кувертата, тѣ седѣли мълчеливо и гледали вълнуването на сивитѣ вълни, слушали острия викъ на морския орелъ и мислѣли за другаритѣ, които оставили мъртви на Острова на Плодоветѣ.

Тѣй пжтували тѣ печални, докато се показала друга земя. Съ ужасъ тѣ видѣли, че и това е островъ, много по-страшенъ отъ тѣзи, които сж видѣли до сега. Цѣлиятъ островъ горѣлъ като факелъ, който изпущалъ искри навсѣкждѣ и тѣзи искри се подигали нагорѣ, като великолѣпни хвърчащи звѣзди. Видѣтъ на този блѣсъкъ тѣй заслѣпилъ рицаритѣ, отслабнали и болни отъ злополучнитѣ опити, че нѣкои отъ тѣхъ скочили въ пламъцитѣ, съ надежда да намѣрятъ щастие, и изгорѣли.

Останалитѣ на кораба скоро разбрали какъвъ е този Огненъ Островъ. Като погледнали отъ края на кораба въвъ водата, тѣ видѣли, че пламъцитѣ освѣтяватъ водитѣ и откриватъ на дъното на океана една хубава засмѣна страна, която имъ се видѣла като сжщинска. Всичко имало на този подводенъ островъ: кжщи, църкви, градини, ливади, дюкяни, и палати, и дървета, и животни.

„Пазете се! Пазете се!“ извикалъ Мелдунъ, като ги видѣлъ, че се взиратъ като омагьосани. „Това не е истински островъ, но картина, поставена за да ви съблазни да си намѣрите гроба“.

Но на пукъ на неговитѣ думи, трима отъ най-красивитѣ и най-храбритѣ рицари се хвърлили въвъ водата, съ надежда да намѣрятъ